

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρχ. 15000, ἑξαμηνιᾷ δρχ. 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.
Ἐξαμηνιᾷ ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποστέλλει: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δδὸς Γ' Σεπτεμβρίου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρχ. 10000 ἄδελτος καὶ 15000 χροσόδ.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτὰ πρόνομίᾳ συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἑν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Ἀθήναι, 13 καὶ 20 Ἀπριλίου 1946

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 15—16

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἐδῶ καὶ κεῖ ἔβλεπες τρύπες ποὺ χρησιμεύανε γιὰ κατασκοπεῖα, καὶ ἦταν σκεπασμένες, ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά, μὲ τίς σκαλιστὲς κορνίζες ποὺ κρεμόντουσαν στοὺς τοίχους. Κυττάζοντας μέσα ἀπὸ μιὰ τρύπα, ὁ Ντίκ εἶδε τὸ λιθόστρωτο τῆς ἐκκλησίας, τὴν ἁγία Τράπεζα, μὲ τὰ ἀναμμένα κεριά, καὶ στὰ σκαλοπάτια τῆς μπροστά, γονατισμένο τὸ Σέρ Ολίβερ, νὰ προσεύχεται μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια.

Πὶδ πέρα, κατεβήκανε ἀκόμα λίγα σκαλοπάτια. Ὁ διάδρομος ὅλο καὶ στένευε. Ὁ τοίχος ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἦταν ὡς τὴ μέση ἀπὸ ξύλο, καὶ οἱ δύο νέοι ἀκούγαν τίς φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ μιλοῦσαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κι' ἔβλεπαν τὸ φῶς νὰ περνᾷ ἀνάμεσα στὶς χαραμάδες τοῦ ξύλινου τοίχου. Βρίσκοντας μιὰ στρογγυλὴ τρύπα στὸ μέγεθος τοῦ ματιοῦ, ὁ Ντίκ κύτταξε ἀπὸ κεῖ καὶ εἶδε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χώλλ. Πέντε-ἕξι ἄνθρωποι καθισμένοι σὲ σκαμνιά δλόγυρα στὸ τραπέζι, πίνανε καὶ τρώγανε μὲ μεγάλη ὄρεξη. Θᾶταν οἱ καινούργιοι ποὺ φτάσανε ἀπὸ τὴ καταστρεπτικὴ μάχη τοῦ Ρίσιγχαμ.

— Ἐδῶ θὰ πιαστοῦμε, εἶπε ὁ Ντίκ. Ἄς πᾶμε πάλι πρὸς τὰ πίσω.

— Μά, εἶπε ἡ Ἰωάννα, ἴσως ὁ διάδρομος νὰ προχωρῇ ἀκόμα.

Ὅμως λίγες γυῖρες πὶδ πέρα, ὁ διάδρομος τελείωνε σὲ μιὰ μικρὴ σκάλα. Ὁ Ντίκ καὶ ἡ Ἰωάννα κατάλαβαν, πὼς ὅσο οἱ στρατιῶτες θὰ μένανε στὸ χώλλ, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεφύ-

γουνε οἱ δύο τους, χωρὶς νὰ τοὺς δοῦν.

Ἐναγυρίσανε πίσω καὶ πήραν τὸν ἀντίθετο διάδρομο αὐτὴ τὴ φορά. Ἦταν τόσο στενὸς ποὺ δὲ θὰ χωροῦσε ἓνα μεγαλόσωμο ἄντρα. Προχωροῦσαν πολὺ δύσκολα καὶ ἐπικίνδυνα, γιὰτί τότε εἶχαν ν' ἀνεβοῦν ἓνα σκαλί, καὶ πότε νὰ κατέβουν, κι' ὅλα αὐτὰ ἀνώμαλα καὶ κουραστι-

κά. Ὁ Ντίκ στὸ τέλος τάχασε καὶ δὲν ἤξερε ποῦ βρισκότανε.

Ὅσο προχωροῦσαν, ὁ διάδρομος χαμήλωνε καὶ στένευε. Οἱ τοῖχοι ἦταν ὑγροὶ καὶ γλυστεροί, στὴν ἀφῆ, καὶ μπροστά τους, μακριά, ἀκούγονταν πηδήματα, καὶ στριγγιές ποντικῶν.

— Θᾶμαστε στὶς φυλακές, εἶπε ὁ Ντίκ.

— Οὔτε ἀπὸ δῶ μπορούμε νὰ βγοῦμε, εἶπε ἡ Ἰωάννα.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχει ἔξοδος σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Πραγματικὰ εἶχανε φτάση τώρα σὲ μιὰ γωνιά μυτερὴ τοῦ διαδρόμου ποὺ τέλειωνε σὲ μιὰ μικρὴ σκαλίτσα. Πάνω ἀπ' αὐτὴν ἦταν μιὰ μεγάλη πέτρα σὰν καταπακτὴ. Ὁ Ντίκ καὶ ἡ Ἰωάννα ἄρχισαν νὰ τὴ σπρώχνουν μὲ τίς πλάτες τους δάζοντας ὅλη τους τὴ δύναμη. Ἡ πέτρα δὲ σάλευε.

— Κάποιος τὴν κρατᾷ γερά, εἶπε ἡ Ἰωάννα.

— Μπᾶ, εἶπε ὁ Ντίκ, καὶ δέκα νὰ τὴν κρατοῦσανε πάλι θὰ κουνιότανε λίγο, ἐνῶ αὐτὴ ἡ πέτρα εἶναι ἀκίνητη σὰ βράχος σωστός. Κάποιο βάρος θὰ εἶναι ἀπὸ πάνω της. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, καλέ μου Τζᾶκ, ἔδῳ εἴμαστε φυλακισμένοι σὰ νὰ μᾶς δέσανε τὰ πόδια μὲ ἀλυσσιδές. Κάθισε τώρα χάμω, κι' ἄς μιλήσουμε. Σὲ λίγο ξεκινᾶμε πάλι. Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νᾶχουμε τύχη! Ὅμως τὸ φτωχό μου μυαλό μου λέει πὼς εἴμαστε χαμένοι.

— Ντίκ, φώναξε ἡ Ἰωάννα, ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ πρωτοφάνηκα μπροστά σου! Γιὰτί σὰν ἄτυχο καὶ ἀχάριστο κορίτσι σοῦφερα τόση γκίνια, καὶ τέτοια δυστυχία.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; ἀπάντησε ὁ Ντίκ. Ἦτανε γραφτό. Κι' ἐπὶ εἶναι γραφτό θὰ γίνῃ, καὶ νὰ θέλεις καὶ νὰ μὴ θέλεις, αὐτὸ γίνεταί. Μὰ πές μου ποῖά εἶσαι, καὶ πὼς βρέθηκες στὰ χέρια τοῦ Σέρ Ντάνιελ. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς, παρὰ νὰ καταριέσαι τὸν ἑαυτό σου, γιὰ λογαριασμό μου, ἢ γιὰ δικό σου.

— Εἶμαι ὀρφανὴ σὰν καὶ σένα, ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, εἶπε ἡ Ἰωάννα. Καὶ γιὰ κακὴ μου τύχη,

Ντίκ, όπως και για δική σου, είμαι μια πλούσια νύφη. Ο Λόρδος Φόδεχαμ ήταν ο κηδεμόνας μου. Ο Σέρ Ντάνιελ τότε πήρε από το δικαστήριο το δικαίωμα να κανονίσει εκείνος το γάμο μου. Τό δικαίωμα αυτό το ακριβοπλήρωσε. Κι' εγώ ήμουν ένα μωρό ακόμα, όταν δυο μεγάλοι και πλούσιοι άρχοντες, μάλλον ποιός θα με παντρεύει! Εμένα που ήμουν ακόμα στην παραμάνα! Τη μια φορά μ' αγοράζει ο Σέρ Ντάνιελ, την άλλη ο Φόδεχαμ, και ως σήμερα ακόμα μαλλώνουνε γι' αυτό το ζήτημα. Και τώρα πια με είχαν έτοιμη να με παντρεύουν, ή να με πουλήσουνε αν σ' άρεσει καλλίτερα. 500 λίρες θα περνε ο Λόρδος Φόδεχαμ με το γάμο μου. Τό γαμπρό τον λέγανε Χάμλεϋ και είχανε όρσει τους άρραβώνες για αύριο, Ντίκ. Αν δε βρισκότανε στη μέση ο Σέρ Ντάνιελ, θα μου κι' ένας παντρεμένη, και δε θα σε γνώριζα ποτέ Ντίκ, αγαπημένη μου Ντίκ!...

Επηρε το χέρι του, και το φίλησε με εξαιρετική χάρη.

Ο Ντίκ τράβηξε το χέρι της, και τὸ φίλησε κι' αυτός.

...Λοιπόν, εξακολούθησε η Ίωάννα, ο Σέρ Ντάνιελ με πήρε με το ζόρι, μ' έντυσε άγορίστικα, πράγμα που είναι θανάσιμο άμάρτημα για μια γυναίκα, και δε μου δωσε κανένα δῖπλο. Με πήρε μαζί του στο Κέντλεϋ, όπως είδες, και μουπε πως πρέπει να σε παντρευτώ. Μά, εγώ, μέσα μου, είχα πάρη την απόφαση να παντρευτώ τον Χάμλεϋ, για πείσμα του Σέρ Ντάνιελ.

—Α! φώναξε ο Ντίκ, τον αγαπούσες λοιπόν αυτόν τον Χάμλεϋ;

—Όχι, απάντησε η Ίωάννα, δεν τον αγαπούσα, μ' μισούσα το Σέρ Ντάνιελ. Και τότε Ντίκ, με δοήθησες, κι' ήσουν τόσο καλός μαζί μου, και φάνηκες τόσο γενναίος, που σούδωσα την καρδιά μου χωρίς να το καταλάβω. Και τώρα, αν γλυτώσω, θα σε παντρευτώ με ἑλη μου την καλή διάθεση. Αν όμως δεν το θελήσει η Μοίρα μας, ξέρε το, πως θα σ' αγαπώ πάντα. Όσο η καρδιά μου θα χτυπά, θα σου μείνω πιστή.

—Κι' εγώ, είπε ο Ντίκ, που ποτέ δεν ἔδινα δεκάρα για τις γυναίκες, ένδιαφέρθηκα για σένα στην αρχή που νόμιζα πως ήσουν άγόρι. Σε λυπόμουν, δε ξέρω γιατί. Όταν θέλησα να σε δείρω, δε μπόρεσα να το κάνω. Μά όταν μου ὁμολόγησες πως ήσουν κορίτσι Τζάκ (γιατί ακόμα σε λέω Τζάκ) κατάλαβα πως ήσουν η γυναίκα που μου χρειαζότανε. Προσοχή, είπε σταματών-

τας άπότομα — κάποιος ἔρχεται. Πραγματικά, ένα θαρὸ θῆμα ακούστηκε τώρα στο διάδρομο, και τὰ ποντίκια χαθήκανε, φοβισμένα.

Ο Ντίκ ἔξετασε τη θέση που βρισκότανε. Η νότια γωνιά του φάνηκε καλλίτερη. Μπορούσε από κει να σημαδεύη προφυλαγμένος πίσω από τον τοίχο. Όμως ήταν φανερό πως ή λάμπα τον φωτίζε πολύ, και γι' αυτό τρέχοντας λίγο προς τὰ ἔμπροσς την ακούμπησε χάρω στη μέση του διαδρόμου, και ξαναγύρισε στη θέση του.

Ξαφνικά στην άκρη του διαδρόμου πρόβαλλε ο Μπέννετ Χάτζ.

Φαινότανε νάτανε μόνος του. Κρατούσε στο χέρι του έναν άναμμένο δαυλό, που τον ἔκανε καλὸ στόχο.

—Στάσου, Μπέννετ, φώναξε ο Ντίκ. Ένα βῆμα ακόμα, και εἶσαι νεκρός.

—Όστε, ἔδω εἶσαι; ἔπε ο Χάτζ, ψάχνοντας στο σκοτάδι. Δε σε βλέπω. Α! ἔκανες πολὺ σοφά, Ντίκ, ἔβαλες τη λάμπα μπροστά σου. Αλήθεια, αν κινδυνεύω να σκοτωθῶ από τον ἴδιο μου τὸ μαθητή, ὅμως χαίρομαι που ὠφεληθήκες από τὰ μαθήματά μου. Και τώρα, πές μου, τί ζητάς ἔδω; Γιατί θέλεις να σκοτώσης ένα παλιό σου φίλο; Και η χαριτωμένη κοπέλλα, εἶσαι κι' αὐτὴ ἔδω μαζί σου;

—Άκου, Μπέννετ. Ἀς τις ἔρωτήσεις. Εγὼ πρέπει να ρωτάω, και συ να απαντάς, ἔπε ο Ντίκ. Γιατί να κινδυνεύη ἔτσι η ζωή μου; Γιατί νᾶρχωνται ἄνθρωποι να με σκοτώσουν την ὥρα που κοιμάμαι; Γιατί νᾶμαι ἔτσι κυνηγημένος μες στον πύργο του προστάτη μου; Γιατί νᾶχω ἔχτρους μου τους φίλους, που ἔζησα μαζί τους, που ποτέ δεν ἔβλαψα;

—Ντίκ, Ντίκ, ἔπε ο Μπέννετ, τί σου λέω πάντα; Εἶσαι τὸ πιὸ γενναίο και τὸ πιὸ ἄκακο παιδί που ὑπάρχει στον κόσμο.

—Καλά, απάντησε ο Ντίκ, βλέπω πως τὰ ξέρεις ὅλα και θὰ ξέρεις βέβαια πως εἶμαι καταδικασμένος. Θὰ μείνω ἔδω. Κι' ἄς ἔρθη ο Σέρ Ντάνιελ να με σκοτώσει, αν μπορεῖ.

Ο Χάτζ σώπασε για λίγο.

—Άκουσε, ξανάπε ο Μπέννετ, ξαναγυρίζω κοντὰ στο Σέρ Ντάνιελ, να τὸ πῶ πως, σε βρήκα, και ποῦ. Γιατί μὰ την ἀλήθεια, γι' αὐτὸ μ' ἔστειλε. Εἶς, ὅμως, αν δεν εἶσαι τρελλός, τὸ καλλίτερο ποῦχες να κάνης, εἶσαι να φύγης από ἔδω, πριν ξαναγυρίσω.

—Νὰ φύγω, ἔπε ο Ντίκ. Θᾶχα

φύγη κι' ὅλας ἂν ἤξερα τὸ πῶς. Μά δεν μπορῶ να κουνήσω την πέτρα της καταπαχτής.

—Βάλ' τὸ χέρι σου στη γωνιά της πέτρας, και κάτι θὰ ὀρῆς ἔκει, ἔπε ο Μπέννετ. Τὸ σκονιὶ τοῦ Θρόου Μόρντον εἶναι ακόμα στο σκοτεινὸ δωμάτιο. Ἐχε γειά, Ντίκ!

Και ο Χάτζ γυρίζοντας τις πλάτες του, ξαναχάθηκε στο στενὸ και σκοτεινὸ διάδρομο.

Ο Ντίκ ἔτρεψε ἀμέσως, πήρε τη λάμπα του, κι' ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἔπε ο Μπέννετ Χάτζ.

Στη γωνιά της καταπαχτής ήταν ένα μικρὸ θαβούλωμα στον τοίχο. Σπρώχνοντας το με τὸ χέρι του, ο Ντίκ, βρήκε μιὰ σιδερένια ἀμπάρα και την τράβηξε με δύναμη προς τὰ ἔξω. Ακούστηκε ἕνας κρότος, κι' ο πέτρινος ὅγκος ξαφνικά ὑποχώρησε. Ο δρόμος ήταν ἑλεύτερος. Λίγη δύναμη ακόμα, και η πέτρα μετατοπίστηκε ὁλόελα. Βρέθηκαν σ' ένα θολωτὸ δωμάτιο, που ἔβλεπε στην αὐλή, όπου δυὸ στρατιῶτες με γυμνὰ μπράτσα καθαρίζανε τὰ ἄλογα τῶν νεοφερμένων. Δυὸ τρεῖς ἀναμμένοι δαυλοί, ο καθένας μπηγμένος σ' ένα σιδερένιο κρικο πάνω στον τοίχο, ἔρριχναν τὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τους πάνω στους στρατιῶτες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

ΠΩΣ Ο ΝΤΙΚ ΑΛΛΑΞΕ ΣΧΕΔΙΑ

Ο Ντίκ σβύνοντας τη λάμπα για να μὴ φέγγη ἀνέθηκε μέσα στο σκοτεινὸ δωμάτιο. Ένα σκονιὶ ἦτανε δεμένο γερά στα κάγκελα ἑνὸς παλῆου σιδερένιου κρεβατιοῦ. Δεν τῶχαν λύση. Κι' ο Ντίκ πιάνοντας την άκρη τοῦ σκονινοῦ ἄρχισε να τὸ ρίχνη από τὸ παράθυρο σιγά-σιγά και προσεχτικά μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Η Ίωάννα στεκότανε δίπλα του. Μά βλέποντας τὸ σκονιὶ να κατεβαίνει τόσο χαμηλά, και τὸ Ντίκ να εξακολουθεῖ να τὸ κατεβάζη ακόμα, ἕνας μεγάλος φόβος την ἔκανε να δειλιάσει.

—Ντίκ, ἔπε, εἶναι τόσο βαθειά; Δε μπορῶ να δοκιμάσω να κατέβω. Θὰ πέσω χωρίς ἄλλο, καλέ μου Ντίκ! (Ακολουθεῖ)

ΔΙΠΤΥΧΑ (Σειρά Δ')

— 6 —

Τὸ γαϊδουράκι τὸ σταχυτὸ που στο χωριό μας πάντ' ἀντάμα παίθναμε τὸ στρατί-στρατί, μες στη βροχή και μες στο κάμμα,

Τὸ γαϊδουράκι τὸ φτωχὸ ποῦχε ἀπ' τὰ χρόνια του βαρύνει, μέρα τη μέρα μοναχὸ τώρα στ' ἀχούρι σιγοσβύνει... ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑ ΧΩΡΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΡΑΝΟΣ σήμερα σκεπασμένος. Αὐτὰ τὰ σταχυτὰ σύννεφα, τὰ πυκνά, δεν ξέρεις αν

θα ρίξουν βροχή, χιόνι, χαλάζι, ή αν θα φύγουν... ἄπρακτα, για να φανῇ ο ἄόρατος ἥλιος. Ὡστόσο τὸ κρῖο εἶναι τσουχτερό. Ὅσοι βγγῆκαν χωρίς παλτό, ὅσοι ἔβαλαν από τώρα τὰ ἀνοιξιὰτικα, τὸ μετάνοισαν. Ἀνοιξη εἶναι ἡ χειμῶνας; Και τὸ Πάσχα πλησιάζει. Δυὸ τρεῖς ἡμέρες ακόμα, κι' ο Χριστὸς ἀνασταίνεται. Φέτος λοιπὸν θὰ γιορτάσουμε τὴν Ἀνάστασή του τουρτουρίζοντας, ὅπως, ἔδω και τρεῖς μῆνες, τη Γέννηση; Ἀσυνείθιστο στην Ἀθήνα και στην Ἑλλάδα. Κι' οἱ ἄνθρωποι κοιτάζουν τὸν οὐρανὸ με ἄπορία, με δυσφορία, με μελαγχολία...

—Δεν θαρῶσαι! παρηγοριοῦνται μονάχοι τους ή τους παρηγορή ο γείτονες. Ἀπρίλης εἶναι, Ἀνοιξη. Τὰ σύννεφα θὰ φύγουν κι' αὐριο θὰ ξεμερώσει μιὰ λαμπρή, ἡλιόλουστη μέρα. Θὰ κάνη μάλιστα και ζέστη. Και μεθαύριο θὰ πάμε στην Ἀνάσταση, μεσάνυχτα, χωρίς ἑπαινώφορι. Δε θαρῶσαι!

Κι' ἄξαφνα, κάποιος λέει:

—Ναί, τὰ χελιδόνια ὅμως δεν ἤρθαν ακόμα...

—Πῶς; δεν ἤρθαν τὰ χελιδόνια... Αὐτὸ δεν τὸ είχα παρατηρήσει...

—Παρατήρησε τώρα... Βλέπεις πουθενὰ κανένα χελιδόνι;...

—Όχι, πουθενά... Ἀλλὰ τί σημαίνει;

—Σημαίνει ἀπλῶστα πῶς δεν ἤρθε ἀκόμη η ἀνοιξη. Ἀς λέη τὸ Ἡμερολόγιο· τὰ χελιδόνια ξέρουν καλύτερα. Και για να μὴ φανοῦν ἀκόμα, πρέπει να συμπεραίνουμε πῶς ο χειμῶνας εξακολουθεῖ.

—Κι' αὐτὸ που τὸ ξέρουν τὰ χελιδόνια; Ποιὸς τοὺς τὸ εἶπε;

—Τὸ ένστικτό τους! Τὰ ζῶα ἔχουν ἰδιότητες που δεν τις ἔχουν οἱ ἄνθρωποι. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς μπορεῖ να ἔξη αν τὸ σημερινὸ κρῖο εἶναι τὸ τελευταίο, ή αν θὰ βαστάξη ἀκόμα πολὺ; Τὰ χελιδόνια ὅμως τὸ ξέρουν.

Δεν τὰ ξεγέλασαν οὔτε οἱ πιὸ ζεστὲς ἡμέρες τοῦ Μάρτη, για να κάμουν τὸ ταξίδι τους, ὅπως μᾶς ξεγέλεσαν ἑμᾶς και δάλαμε πρὸ της ὥρας τὰ καλοκαιρινὰ μας...

—Όστε θὰ κάνουμε φέτος Πάσχα χωρίς χελιδόνια;

—Ἔτσι φαίνεται. Ἐκτὸς αν φύγουν ἀπόψε αὐτὰ τὰ σύννεφα, αν ο καιρὸς καλύτερῆ, κι' αν τὰ χελιδόνια, αὐριο, μεθαύριο, ἀποφασίσουν πια να ξεκινήσουν. Τὸ Πάσχα θὰ εἶν' ἔδω. Θὰ τὰ βλέπουμε να πετοῦν χαρούμενα και θὰ τὰ κοῦμε να κελαιδοῦν γλυκά. Γιατί δεν κάνουν περισσότερο ἀπὸ ένα ἡμερόνυχτο για νᾶρθουν. Ἀλλὰ δεν εἶναι οὔτε βέβαιο, οὔτε πολὺ πιθανό...

Κι' οἱ ἄνθρωποι κοιτάζουν τὸν συνηφιασμένο οὐρανὸ και τοὺς πιά-

νει πάλι η δυσφορία, η μελαγχολία. Πάσχα χωρίς χελιδόνια. Ἐβέβαια, παρᾶξενο, ἀσυνείθιστο, δυσᾶρεστο... ὅχι ὅμως και δυστύχημα! Χωρίς χελιδόνια... ἂμ' ἄλλες χρανιὲς που τὸ γιορτάσαμε χωρίς κόκινα αυγά, χωρίς ἄρνι, χωρίς τσουρέκι, μέσα στον τρόμο, τὸ σκοτάδι και την πίκρα της σκληδιάς; Τώρα ἔχουμε ἀπ' ὅλα. Καί, τὸ κυριώτερο, εἶμαστ' ἑλεύθεροι. Ὅσο για τὰ χελιδόνια, εἴτε τη Λαμπρὴ εἴτε ξὼλαμπρα, θάρθουν κι' αὐτὰ, μὴν ἀνησυχεῖτε. Ὅταν τὸ ένστικτό τους θὰ τοὺς πῇ πῶς ἔχουμε πια καλοκαίρι θὰ ξεκινήσουν και, σ' ένα ἡμερόνυχτο, θᾶναι ἔδω... Με ὑγεία λοιπὸν και χαρὰ τὸ Ἅγιο Πάσχα. Χριστὸς Ἀνέστη, και τοῦ χρόνου.

Σὰς ἀσπάζομαι

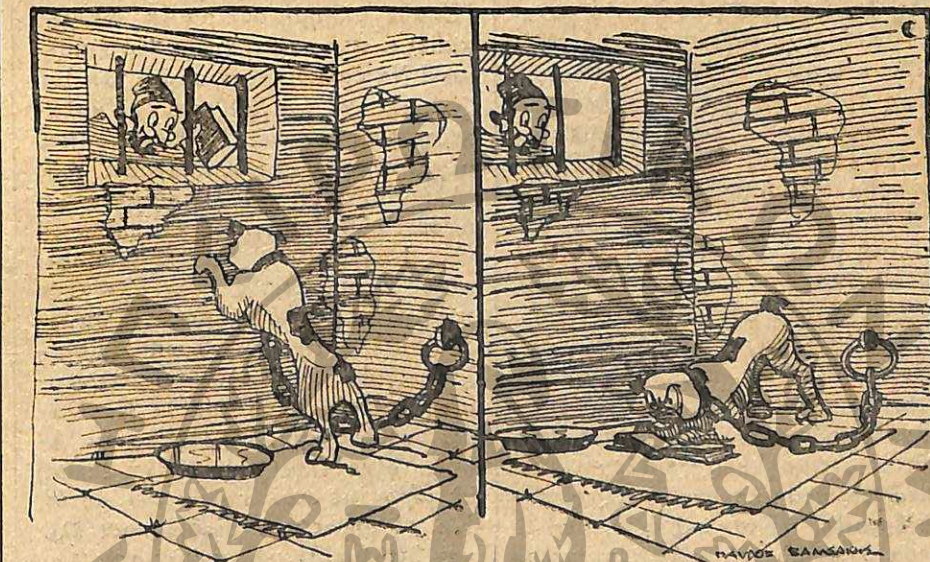
ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Σ'.

Και πρῶτα-πρῶτα, τὸ καλομαθημένο σκυλί κουβαλήθηκε σ' ένα ὑπόγειο ἑκείνου τοῦ σπιτιοῦ, όπου δέθηκε με γερὴ ἀλυσίδα. Δεν εἶχε παρὰ μόνο ένα παραθυράκι, ἐκεῖ ψηλά, για να παίρνη ἀέρα, και μιὰ ψάθα, στρωμένη στις πλάκες, για να ξαπλώνεται. Οὔτε μαξιλάρια, οὔτε χαλιά, οὔτε σκεπάσματα. Αὐτὰ είχαν μείνει ἀπάνω, στην πρώτη του

κάμαρα. Κι' ὅσο γιὰ φαῖ, πέρασαν τρεῖς ἡμέρες χωρίς να τοῦ δώσουν οὔτε ξερὸ ψωμί! Μόνο νερὸ τοῦ είχαν βάλει σὲ μιὰ γαβάθα, για να μὴ λυσοᾶξη.

Ο πάτερ Ἀνθέμιος εἶπε στους ὑπηρετὲς τοῦ Μουσταφᾶ να μὴν ξαναφέρουν φαγητὰ για τὸν Χράπ-Χράπ, γιατί στο ἔξῃς θὰ τὸν ἔτρεφε αὐτὸς, ο δάσκαλός του, ὅπως ἤξερε κι' ὅπως ἔπρεπε. Κι' ο πασὰς μποροῦσε να εἶναι ἥσυχος· πρὶν περάσουν οἱ τρεῖς μῆνες, θὰ εἶχε πάλι τὸ σκύλο κοντὰ του, ἀλλὰ γραμματισμένο, σοφὸ, «ξεφτερί», ὅπως τὸν ἠθελε. Ο κουτο-Μουσταφᾶς τὰ πίστεψε ὅλ' αὐτὰ και περίμενε. Μόνο πῶς θὰ τολμοῦσε κανένας να κακομεταχειρισθῇ τὸν ἀγαπημένο σκύλο τοῦ πασὰ δεν μποροῦσε ποτὲ να φαντασθῇ...

Τὴν τετάρτη ἡμέρα, ο πάτερ Ἀνθέμιος παρουσιάσθηκε στο παραθυράκι τοῦ ὑπογείου. Ο καταπεινασμένος Χράπ-Χράπ πετάχθηκε να τὸν φάη. Η ἀλυσίδα του ὅμως δεν ἔφτανε τόσο ψηλά, κι' ἀναγκάσθηκε

νά ξαναπέση γυρullίζοντας άγρια από θυμό. Τότε ο «δάσκαλός» του τοῦ πέταξε κάτω και τοῦ εἶπε :

— Πῶς κάνεις ἔτσι ; 'Εγώ, νά, σοῦφερα νά φᾶς. Φάε !

Ἦταν ἓνα χοντροῦ βιβλίο... Τό ἴδιο βέβαια δέν τρωγόταν, μέσα του όμως θάχε κάτι φαγώσιμο. Κι' ὁ Χοῦπ-Χοῦπ τὸ ἄρπαξε κι' ἄρχισε νά τὸ ξεφυλλίζει, μέ τὰ πόδια του και μέ τή μούρη του, μουρμουρίζοντας ἀπό ἀνυπομονησία : μμμ !... μμμ !... γρρ !...

Και νά, ἀνάμεσα σέ δυό φύλλα τοῦ χοντροῦ βιβλίου, ἀνακάλυψε μιὰ λεπτή φέτα ἀπό ζαμπόνι, πού φυσικά, τήν ἔκανε μιὰ χαψιά. Ἐπειτα ἐξακολούθησε τὸ ξεφύλλισμα — μμμ !... γρρ !... μμμ !... — μέ τήν ἐλπίδα ν' ἀνακλύψη και κάτω ἄλλο. Μά τίποτα, τίποτ' ἄλλο δέν βρῆκε μέσα στοῦ χοντροῦ βιβλίου, ἐκτός ἀπό ἓνα σκόρο, πού δέν τὸν καταδέχθηκε βέβαια. Τότε σήκωσε τὰ μάτια του στοῦ παραθυράκι, σά νᾶθελε νά παραπονεθῇ και νά ζητήσῃ. Ἀλλά ὁ πᾶτερ' Ἀνθέμιος εἶχε φύγει. Καί τὸ καταπεινασμένο σκυλί δέν τὸν ξαναεἶδε παρὰ τήν ἄλλη μέρα, πού παρουσιάστηκε στοῦ παραθυράκι, κρατώντας πάλι ἓνα βιβλίο...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ LAURIE —

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

— Μετάφραση : ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀπ' τήν ἡμέρα πού οἱ συμφορές τῆς πατρίδας του τὸν εἶχαν κάνει φιλόπομπο και ἀπρόσιτο σέ μᾶς ὅλους, οἱ δυό ἐκεῖνοι ἦσαν ἀχώριστοι. Τί ἐσήμαινε αὐτό ; Ὁ παράσιτος ἤθελε ν' ἀνυψωθῇ στήν ἐκτίμησή μας ; Ἦθελε ἄραγε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀνάμεσά μας ἦταν ὁ μοναδικός πού εἶχε εὐγενική ψυχὴ ; Τὸν τράβαγε τάχα ἡ ἀτυχία ; Ἡ τέτοια κλίση πρὸς τὸν πατροπαράδοτο ἐχθρό, ἀλλοίμονο ! εἶχε ἀφορμές λιγώτερο εὐγενικές. Ἐκτός τοῦ ὅτι ὁ Εὐφορίων δέν ὑπόμνε πιά σάν ἄλλοτε τὸν ἀνάξιό σύντροφό του, σημαντική μεταβολὴ γινότανε στή ζωὴ τοῦ Μενεκράτη. Ἡ γενιὰ τῶν παράσιτων γρήγορα σδύνει. Δέν εἶναι εὐκολο ἐπάγγελμα νά κἀνης τὸν γελωτοποιόν. Καί οἱ πιδ πετυχημένες ἀστεϊότητες γίνονταν ἀνοστες δταν ἐπαναλαμβάνονταν. Καί οἱ πιδ ἐπιτηδεύοντες κολακεῖες, ὑπάρχουν περιπτώσεις πού μποροῦν νά περαστοῦν γιὰ βρισίες. Ἐτσι και ὁ Πασίων ὕστερα ἀπὸ τοὺς θριάμβους του μέσα στοῦ σπίτι τοῦ Λεωκράτη, εἶδε νά σδύνῃ τὸ ἄστρο του. Τίς ἐξυπνάδες του τίς ἔμαθε κανεῖς ἀπ' ἔξω ; οἱ κακίες του μόνο ἀνιδία προξενούσαν ; και μέ λίγα λόγια μπορῶ νά σᾶς πῶ ὅτι εἶχε πάθει πιά ν' ἀρέσῃ. Ὁ δυστυχισμένος καταλάβαινε πολὺ καλά τήν τύχη του. Δέν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού νόμιζε ὅτι βρῆκε ἄσυλο νά περάσῃ μέ φαί και μέ ἀνεση τήν ὑπόλοιπη ζωὴ του, ἀντίκρυζε ξαφνικά τὴ δυσμένεια ; ἐνοίωθε πολὺ καλά πῶς σέ λίγο θ' ἀναγκάζονταν νά πάρῃ τίς ἀπασκευές του και νά μεταφέρῃ

ἄλλοι τὰ δικαιώματά του σάν παράσιτος, γύριζε ἀπελπισμένα τὰ μάτια του ἐδῶ και κεῖ μήπως ἀνακαλύψει νέο ἀφεντικό. Ἀλλά παντοῦ οἱ θέσεις εἶχαν καταληφθεῖ. Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Πασίων νόμιζε ὅτι θά ξευτελιζόταν, ἀν δεχόταν τήν φιλοξενίαν μιᾶς πιδ φτωχικῆς οἰκογενείας. Ἐπαθε σκληρὴ δοκιμασία. Νά μὴν κάθεται πιά στοῦ τραπέζι τῶν ἐπισήμων ! Νά καταδικαστῇ σέ μιὰ ταπεινὴ ζωὴ και νά ἀναγκάζεται νά κολακεύῃ τοὺς ἀφανείς ! Ἐκεῖνος πού μέχρι σήμερα ἀκούγονταν ἀπ' τοὺς Ἀλκαμειωνίδες και Πεισιστράτιδες, σωστοὶ εὐπατρίδες. Τί κατάπτωση ! Θά ἀναγνωρίσετε παιδιὰ μου, ὅτι αὐτὸς ὁ παράσιτος ἦταν ἀλλόκοτα περήφανος. Ἡ τύχη όμως δέν ὑπῆρξε ἀδιάλλακτη ! Ἀνθρωπος μεγάλου ἀξιώματος και ἱκανῆς περιουσίας ὁ πατέρας τοῦ Λυκίδα, Χαρίλαος, πρέσβυς τῆς Σπάρτης στήν Ἀθήνα, εἶχε ἔλθει τήν ἐποχὴ ἐκείνη σέ ρήξῃ μέ τὸν παράσιτον αὐτόν. Καί οἱ φῆμες πού διαδίδονταν ἔλεγαν ὅτι ἔμελλε νά γυρίσῃ στή Λακωνία. Ἀμέσως ὁ Πασίων ἀνοῖξε τὰ μάτια του ; κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ ἐνδεδειγμένος ὑποψήφιος. Ἐτσι ἄρχισε νά δουλεύῃ ἀκούραστα γιὰ νά τὸ πετύχῃ μιὰ ὥρα πιδ γρήγορα ; νά δεχθῇ δηλαδὴ ὑπηρεσία κοντὰ στοῦ ἀλαζόνα Σπαρτιάτη, σιμὰ στοῦ ἀνθρώπου αὐτόν πού καταφρονέσε κάθε Ἀθηναϊκὸ ἔθιμο ; βέβαια, μιὰ τέτοια θέση δέν ἔπρεπε νά τὴ ζηλέψῃ. Ἀλλά πῶς ; Προπαντὸς ἤθελε νά ζῆσῃ και δέν λογάριζε τίποτα, μέ πονηρίες και καταχθόνιες δολοπλοκίες προπαρσκαεύας κρυφὰ τήν ἀ-

ποχώρησιν τοῦ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Λεωκράτη γιὰ νά μπῇ στοῦ σπίτι τοῦ Χαρίλαου. Ὁ Μενεκράτης ἀπὸ φύσιν ἐνοχος και ἐμπιστος στίς μηχανοραφίες του, εἶχε πάρει πρὸ πολλοῦ τὸ σύνθημα γιὰ τήν καινούργια κατάστασιν πού ἔμελλε νά δημιουργηθῇ και γιὰ τοῦτο ἄρχισε νά φέρνεται ἐντελῶς ἀλλοιωτικά. Ὅλες οἱ περιποιήσεις του, ὅλος ὁ ζῆλος του, ὅλες του οἱ κολακεῖες μεταφερθήκανε αὐτομάτως στοῦ Λυκίδα ; και γέμιζε κανεῖς ἐκπληξῇ βλέποντας τὸ σκληρὸ και ἄξεστο Σπαρτιάτη νά χωνεύῃ τόσες προσποιητές και συμπεροντολογικὲς κολακεῖες. Ἀλλά γιὰτί νά παραξενεύομαι ; Δέν εἶχε δει τὸν Εὐφορίωνα, τήν προσωποποίηση τῆς ἐξυπνάδας και τῆς λεπτότητας, νά εὐχαριστεῖται γιὰ πολὺ καιρὸ μέ κείνα τὰ μισητὰ ψευδοθυμιάματα ; Νά ἀνέχεται τὸν ἐλεεινὸ ἐκείνο σύντροφο ;

Γιὰ τίς τρεῖς ομάδες πού πρόκειται νά σᾶς μιλήσῃ ἀντιπροσώπευαν σχεδὸν τὰ τρία κόμματα πού χωρίζονταν τὸ σχολεῖο τήν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὁ Λυκίδας και ὁ Μενεκράτης ἦσαν ἄρχηγοὶ τῆς λακεδαίμονικῆς μερίδας ἡ ὁποία ἀν και μικρὴ στοῦ ἀριθμοῦ, ὑπερεῖχε σέ δολιότητα και μοχθηρία. Ὁ Γλαύκων και ὁ Ἀρχίας ὁ Θηβαῖος, ἦσαν οἱ ἀμέσως ἀνταγωνιστὲς τῆς Σπάρτης. Στοῦ θάθος ὅλων αὐτῶν τῶν καυγάδων, τῶν ἀκατάπαυτων ραδιουργιῶν και πολλὰς φορές τῶν σκληρῶν ἐμπαιγμῶν, τοὺς ὁποίους οἱ σ' αὐτὸ τὸ κόμμα ἀνήκοντες μαθητὲς ἐπινόουσαν γιὰ τήν ἀντίθετη πατρίδα, βρισκόντουσαν οἱ δυό πρῶτες ομάδες ὁμόσπονδες. Τέλος, ὁ Θεαγένης, ὁ Εὐφορίων και ἐγὼ διευθύνουμε τὸ μικρότερο κόμμα. Ὅχι γιὰτί ἐπωφελοῦμαστε λιγώτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους στήν εὐκαιρίαν ; ἀνταλλάξουμε γροθοκοπήματα, ἡ ἐπειδὴ τὰ πατριωτικά μας αἰσθήματα ἦσαν λιγώτερο ἐκδηλωμένα ἀπὸ τοῦ Γλαύκωνα και τοῦ Ἀρχία ἀλλά γιὰτί τὸ βίαιο και τὸ ἀκράτητο μῖσος τους, πού θύμωνε ἀδόξαχα μερικὸς ἀπὸ μᾶς, τοὺς ἔκανε νά νοιώθουνε τήν κατωτερότητα τῆς διαγωγῆς τους ἀπέναντι στοὺς ἡττημένους. Αὐτὸ φυσικὰ προκαλοῦσε μεγάλη ἀντίδραση. Μπορῶ νά σᾶς πῶ μάλιστα, ὅτι ὁ Λυκίδας δέν μᾶς χρωστοῦσε καμμιὰ χάρη γιὰ τήν εὐγένειά μας, ὅπως ὁ Γλαύκων και ὁ Ἀρχίας.

Παράξενος τύπος ἦταν ὁ Βοιωτὸς. Ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Ἀρχία ἐκείνου, πού πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, εἶχε στή Θήβα τὸ ἀξίωμα τοῦ πολέμαρχου, ἐνῶ οἱ Σπαρτιάτες εἶχαν ἐγκα-

ταστήσει ἐκεῖ μεγάλη τυραννία, ἀφοῦ κυριέψανε τήν πόλιν μέ ἀπάτη και προδοσία. Ἐνα θράσυ πού βρισκόταν σέ κάποιο συμπόσιο, ἔμαθε ξαφνικά τήν προσέγγισιν τοῦ Πελοπίδα μαζί μέ τοὺς συνωμότες του, πού ἐρχόντουσαν νά λευθερώσουνε τήν πατρίδα, σιγμᾶτισε γιὰ πάντα τή μνήμη του μέ κείνη τήν περίφημη ἀπάντησιν πού ἔδωκεν στοὺς ἀνθρώπους του, πού τὸν διάζανε νά σηκωθῇ ἀπ' τὸ φαγοπότι και νά τρέξῃ νά πολεμήσῃ : Ἐς αὐρίον τὰ σπουδαία. Ὁ δικός μας ὁ Ἀρχίας φαίνεται ὅτι εἶχε κληρονομήσει τήν νωθρότητα τοῦ θεῖου του. Ἦταν μεγαλόσωμο παλληκαράκι, ἀνάλογα μέ τήν ἡλικία του, παχύς, κάτασπρος και μέ ἀγαλματένια κατατομή ποτὲ δὲ γελοῦσε, ποτὲ δὲν δυσαρρεσιόταν, ποτὲ δὲν διαζόταν, κύτταζε πάντα στή γῆ κι' ἔτρεφε τὴ μεγαλύτερη ἀδιαφορία γιὰ κάθε πρᾶγμα τριγύρω του. Ἦταν ὁ πιδ ἀδιόρθωτος τεμπέλης, ἄλλον σάν κι' αὐτὸν δέν συνάντησα στή ζωὴ μου. Ποτὲ του δέν δούλευε, ποτὲ του δέν διάβαζε κι' όμως τὰ κατάφερνε, δέν ξέρω πῶς, νά βρισκεται πάντα ἀνάμεσα στοὺς πρῶτους μαθητὲς. Κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ παρουσιαστικὸ του, ἔκρυβε λεπτὴ νοημοσύνη, σαρκαστικὸ πνεῦμα, πού γενικὰ ἀπόφευγε νά ἐπιδεικνύει ; ἀλλοῖμονον όμως σέ κείνον πού ξεγελοῦσαν και ἐνόμιζε πῶς μέ τὴ νωθρότητά του αὐτὴ μποροῦσε νά τὸν προσβάλλει ἀκίνδυνα ! Σήκωνε ἄξαφνα τὰ χαμηλά του βλέφαρα κι' ἐδείχνε δυὸ γκριζὰ μάτια και μέ μιὰ λέξη ἔβαζε στή θέση του τὸν τρελλό ; γιὰτί ἡ γλώσσα του ἔκοβε σάν ξουράφι. Καμμιὰ φορά πάλι τὸ χέρι του βαρὺ ἐπεφτε πάνω σέ κείνον πού ἤθελε νά τὸν προσβάλλει και τότε κανεῖς μάθαινε ὅτι κάτω ἀπὸ κείνο τὸ χέρι κρυβότανε δύναμις ἀληθινοῦ χεριοῦ ; ἄλλωστε οἱ περιπέτειες αὐτὲς δέν ἔχανε τίποτε ἀπ' τήν ἀξιοπρέπεια και τὴ γαλήνη του και ποτὲ

τοῦ δέν συνέχιζε τὸν καυγά του, ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλοι.

Ἡ μητέρα του ἦταν Ἀθηναία ; ἦταν ἡ Ἀγλαΐα πού εἶχα δει στοῦ σπίτι τῆς Εὐχαρίας και ἡ ὁποία, ἀφοῦ χήρεψε πολὺ νωρὶς, ἀναγκάστηκε νά γυρίσει στή γενέθλια γῆ, γιὰτί ἤθελε ὅπως ἔλεγε, ν' ἀπομακρύνει τὸ γιό της ἀπὸ τὸν παχὺ ἀέρα τῆς Βοιωτίας και μ' ἀττική ἀνατροφή νά ἐξουδετερώσει τήν πατροπαράδοτη τεμπελιά πού ἀποδίνανε στοὺς κατοίκους τῆς. Ὁ Ἀρχίας όμως δέν συμμεριζότανε τήν προτίμησιν τῆς Ἀγλαΐας, οὔτε τίς προλήψεις πού εἶχε ἐνάντια στίς Θῆβες. Ὁ νεαρὸς ἔφηβος λάτρευε τήν πατρίδα του και δέν ἦταν φρόνιμο νά κινδυνεύει κανεῖς κοντὰ του μέ τίς συνειθισμένες ἀστειολογίες ἐνάντια στοὺς Βοιωτοὺς. Τὰ περίλαμπρα κατορθώματα τοῦ Ἐπαμεινώνδα εἶχαν ὑψώσει στοῦ μεγαλύτερο βαθμὸ τὴν περηφάνιά του και σχεδίαζε ὁπωσδήποτε νά γυρίσει στοῦ τόπο του μόλις θά τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἡ ἡλικία του, νά γινόταν δηλαδὴ ἐνήλικος, νά πάρει μέρος στοὺς ἀγῶνες του, νά φτάσει σέ ψηλὰ ἀξιώματα, νά ἐκδηλώσει τὸ μῖσος του ἐνάντια στοῦ Σπαρτιάτη και νά παραδώσει στή λησμονιά τήν ἀδοξὴ διαγωγὴ τοῦ θεῖοῦ του και ὁμονύμου του.

Ἐτσι περνοῦσε κανονικὰ ἡ σχολικὴ μας ζωὴ, σέ μελέτες και σέ παιχνίδια, σέ ἀμοιβές και σέ τιμωρίες, σέ ἐνθουσιασμένους φίλους ἡ σέ θορυβώδικες ἀντιζηλίες και πόλεμους, δταν συνέβηκε κάτι πού μέ ἔθιγε μέ τὸ παραπάνω, και πού ἔμελλε νά ἔχει γιὰ μένα τρομερές συνέπειες, ὅχι μονάχα μέσα στοῦ στενό μας σχολικὸ κύκλο, ἀλλά και στήν κοινωνία τῶν ἀνδρῶν.

Τὸ ἀγαλματάκι πού εἶχα τόσο θαυμάσει στοῦ σπίτι τοῦ Λεωκράτη, κάποιο πρωτὶ εἶχε χαθεῖ πάνω ἀπ' τὸ βᾶθρο του ! Τὸ πρᾶγμα ἦταν πρω-

τάκουστο, γιὰτί τὸ καλιτέχνημα αὐτὸ ἦταν γνωστὸ ἀπὸ τὴ φήμη, σ' ὅσους βέβαια δέν κατάφεραν νά τὸ δοῦν ἀπὸ κοντὰ, ὅχι μονάχα ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλης, ἀλλά κι' ἀπὸ ὅλους τοὺς φιλότεχνους, συλλέκτες κι' ἐμπόρους, πού ἔφταναν ἐκεῖ ἀπὸ παντοῦ. Ἡ ὑπόθεσιν αὐτὴ κουδεντιάστηκε μέ πάθος στοῦ κύκλου μας, ὅπου όμως κι' ἀν γύριζες τὰ μάτια ἔβλεπες νά σιγομιλᾶνε γιὰ τὸ αὐτὸ ζήτημα πού ἔκαιγε τίς καρδιές και γέμιζε μέ σωρὸ ὑποφύες.

Ὁ Λεωκράτης ὑποσχέθηκε τεράστια ἀμοιβὴ ὅχι μονάχα σέ κείνον πού θά ἐβρίσκε τὸ χαμένο ἀγαλματάκι, ἀλλά και σέ κείνον πού θά τοῦ ἔδειχνε τὸ παραμικρότερο ἴχνος γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κλέφτη. Ὁ ὁλων τὰ κεφάλια δουλεύανε σά μηχανές και καθένας, ἀνάλογα μέ τὴ φαντασία του γεννοῦσε και μιὰ ὑπόθεσιν. Στοῦ σπίτι τοῦ Λεωκράτη ζοῦσε μιὰ γυναῖκα, ἡ Λάκαινα ἀπὸ τὴ Σπάρτη, παρκαμένα πού εἶχε βυζάξει τὸν Εὐφορίωνα, πού καθὼς λέγεται, τὸ γάλα ἔχει τήν ιδιότητα νά μεταδιδάξει στοῦ μωρὸ πού τὸ πίνει τίς ἀρετές μιᾶς φυλῆς, τὴ δύναμιν και τὴν ἐξυπνάδα. Ἐτσι ὁ Λεωκράτης ἔφερε στοῦ σπίτι του τὴ Λάκαινα γιὰ νά διοχετεύσῃ στίς φλέβες τοῦ υἱοῦ του τίς χάρες τῶν λακεδαίμονιων. Χωρὶς νά διστάσῃ ὁ Γλαύκων, βεβαίωμε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἐνοχὴ στήν κλοπὴ. Ὅτι πιθανώτατα δέν ἦταν παρὰ κατάσκοπος πού ἔμενε στήν Ἀθήνα μόνο και μόνο γιὰ νά δημιουργῇ δολοπλοκίες και βλάσανα στοὺς οἰκείους ; δίχως ἄλλο αὐτὴ θά εἶχε κλέψει τὸ ἀγαλματάκι, ἔπεμνε ὁ Γλαύκων.

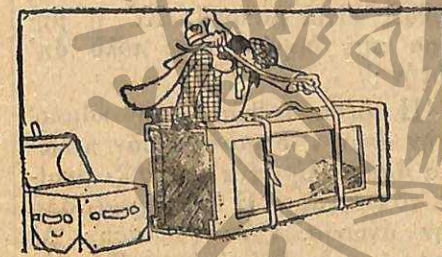
— Ἐσὺ τὰ λὲς αὐτά ; τὸν διέκοψε ὁ Λυκίδας θυμωμένος γιὰ τίς βρισιές και τίς ὑπόνοιες, ἐσὺ... και πρῶτα ἀπ' ὅλα σοῦ ἀπαγορεύω νά ἐξακολουθήσῃς !

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

— Ω, παρὰ εἴκοσι ! Δέν προφταίνω νά φτιάσω τὸ μπαούλο μου... θά χάσω τὸ τραῖνο... Οὐφ !

— Α, μιὰ ἰδέα ! Ἡ ντουλάπα μου μέ τὸν καθρέφτη ἔχει μέσα ἀπ' ὅλα. Κι' ὁ σταθμὸς δέν εἶναι μακριὰ...

— Ὁρατὴ ἰδέα ! Ἐνα λουρὶ γρήγορα ! Καί δρόμο. Ἀμ, πρωταθλητὴς στήν ἀρση βαρῶν δέν εἶμαι ;

Η ΖΙΛΑ, ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

—Κουκουρίκου! κουκουρίκου!

Οι μεταλλικές φωνές των πετεινών υψώνονται μές στο τριανταφυλλένιο πρωί. 'Ο κάμπος είναι γεμάτος λουλούδια. 'Ενα έλαφρό κυμάτισμα σαλεύει τις ματωμένες παπαρούνες, τις πελώριες μαργαρίτες. Τ' άρνια με το σκοῦρο μαλλί άρχισαν κίβλας να βελάζουν από την πείνα και τα μικρά κοτόπουλα μπήκανε στην τέντα και τσιμπούν τα γυνά πόδια της Ζίλας. 'Η τέντα είναι από μαύρη καμηλότριχα κι' η Ζίλα είναι ντυμένη με βρώμικα κουρέλια και κοιμάται καταγής, στο χώρισμα που είναι για τις γυναίκες, τα παιδιά και τα ζώα.

'Εκεί στην άκρη μιιά γυναίκα πεσμένη σ' ένα παλιό κιλίμι τουρτουρίζει.

—Ζίλα, διψάω.

Βιαστικά η Ζίλα ανάβει τη φωτιά για να έτοιμάσει το τσάι του βουνού.

'Ο πατέρας βγήκε από τ' άλλο χώρισμα της τέντας. Γκρινιάζει για το ριζικό που τον πολεμάει. Ξυπνάν και τα παιδιά και τρέχουν έξω να παίξουν. 'Ο πιό μικρός, ο Ντρίς, φοβάει το καινούριο του πουκάμισο όπου άφησαν για φιγούρα την έπιγραφή του μαγαζιού από το Μάντσεστερ με μεγάλα του τύπου. 'Ο πατέρας στρώνεται κατά γής για να ράψη, με την κλωστή περασμένη ανάμεσα στα δάχτυλα ταύ ποδιού του. Τ' άγόρια πάνε να βοσκήσουν τα πρόβατα, τραγουδώντας ένα μονότονο λυπητερό τραγούδι.

Μά η Ζίλα είναι έννια χρονώ κι' έχει πολλές δουλειές. Με τους κουβάδες της γεμάτους γάλα πάει να βοή τη φίλη της τη Μασσάουντα που είναι ψηλή και γερή και θά τη βοηθήσει να κάνει το βούτυρο.

Κουνάνε πέρα δώθε ένα σακκι γεμάτο γάλα και μιλάνε σοβαρά.

—'Η μητέρα μου είναι άκόμα πιό άρρωστη από χτές, λέει η Ζίλα. 'Η κυρά του Ούνεντ*, η Λάλα Λι Μπιμπίκα, τη φίλησαν στο μέτωπο.

'Αλήθεια ένα βράδυ η μητέρα της Ζίλας κοιμήθηκε στον κακόν ισκιο από τις ροδοδάφνες δίπλα στο άσάλευτο νερό με τα μεγάλα κουνούπια.

* Μικρό ποτάμι στη βόρεια 'Αφρική.

'Η Μασσάουντα είναι ταραγμένη.

—'Η Λάλα Λι Μπιμπίκα! Μά τότε...

—'Ο πατέρας συνέχισε η Ζίλα, θά φέρη την 'Εμπάρκα το μεσημέρι.

—'Η 'Εμπάρκα παραγέρασε, Ζίλα, τα τελώνια δέν την άκούνε πιά. 'Αν ήμουνα στη θέση σου, θά πήγαινα στο χτήμα να βρω την ξένη κυρία. 'Εδωσε τριανταφυλλιά κουφέτα στην άδελφούλα μου, μιιά μέρα που η κυρά του Ούνεντ ήθελε να την πάρη κοντά στον Προφήτη, κι' είχε θέρημη σάν τη μητέρα σου. Τη γιάτρεψε την άδελφούλα μου.

Τό γάλα βαραίνει μές στ' άσκι, κυλάει τώρα σά μεγάλο τόπι. 'Η Ζίλα βουτάει μέσα το δάχτυλό της και το γλείφει σάν καλή νοικοκυρά. 'Ευχαριστιέται με την άψιιά γεύση που του έδωσε αυτή η παράξενη καρδάρα.

Γυρίζοντας η Ζίλα βλέπει μπρός στην τέντα μιιά γριά κουρελιάρα, άπαισία, με κάτι χοντρές χειλάρες και ξαρωμένα μάγουλα. Χαράζει κύκλους γύρω άπ' το καλύβι κι' η μονότονη φωνή του πατέρα την έξορκίζει να γιαιτρέψη την άρρωστη. 'Η 'Εμπάρκα χάραξε τον κύκλο και σηκώνεται. Βαθειές φωνές βγαίνουν άπ' το λαρύγγι της, γυρίζει σά σβούρα γύρω γύρω λιγάει και χτυπιέται, μα του κάκου. 'Η κυρά του Ούνεντ είναι έπίμονη και φαίνεται πως δέν έχει σκοπό ν' άφήσει το θύμα της. Σέ λίγο η 'Εμπάρκα φεύγει σκυφτή.

Χωρίς να πη τίποτα σέ κανέναν, η Ζίλα βάζει τα πασουμάκια της πάνω στο κεφάλι της, για να μñν τα χαλάση, και ξεκινάει με θάρος μες στο μεγάλο κάμπο που άπλώνεται άσάλευτος και καυτερός μες στον ήλιο. 'Η Μασσάουντα το είχε πει: η ξένη κυρία έχει τριανταφυλλιά κουφέτα.

'Ο ήλιος στάζει πάνω της σά λυωμένο μολύβι, διψάει πολύ και θυμάται βρύσες δρασσερές, μα η βρύσες είναι μακριά. Κι' η μητέρα που διψάει πιό πολύ άπ' αυτήν;

'Η μέρα έσβυσε στον κάμπο στην άκρη τ' ουρανού, σάν πελώρια άσπρουλή φέτα καρπούζι βγαίνει το φεγγάρι. 'Η Ζίλα τρέμει από την άγωνία. Θά προφτάση; Δέ μπορεί πιά πέφτει χάμω. Τότε άκούει βαθιά μες στη μνήμη της τη φωνή της Μασσάουντα: η ξένη κυρία έχει τριανταφυλλιά κουφέτα.

Ξανασηκώνεται μ' όρημη και προχωράει ίσια μπροστά της. Σέ λίγο χτυπάει δυνατά την πόρτα. Στο κατωφλι μιιά κυρία χαμογελάει:

—Τι θέλεις, Ζίλα μου;

—'Η κυρά του Ούνεντ, η Λάλα Λι Μπιμπίκα, φίλησε τη μητέρα μου στο μέτωπο καί...

'Η κυρία ξέρει το θρύλο για την κυρά του ποταμιού που το φιλή της φέρνει τη θέρημη. Ξέρει προπάντων πως φταίνει τα κουνούπια.

'Ωσπου να της φέρη τα κουφέτα, η Ζίλα βγαίνει έξω και κόβει ένα μπουκέτο όλοστρόγγυλο για την καλή κυρία. 'Επειτα παίρνει τα κουφέτα και λέει άργά, μαζί με την κυρία, για να μñν κάνει λάθος:

—'Εί μερες έξι, πέντε μερες πέντε, τέσσερες μερες τέσσερα, τρεις μερες τρία, έπειτα δύο...

Τώρα το κοριτσάκι βγαίνει μες στη μεγάλη νύχτα του κάμπου, μα δέ φοβάται, γιατί βαστάει σφιχτά το κουτί με τα κουφέτα που θά κάνουν το θάμα. Θάμα, αλήθεια, γιατί η μητέρα, σάν ήρθε η άγνη, καταπίνει δυό κουφέτα και χαμογελάει χαϊδεύοντας το στρογγυλό κεφάλι της Ζίλας. Χαμογελάει η μητέρα, γιατί ξέρει πως το κοριτσάκι της έδειξε τόσο θάρος και ύπομονή, κι' αυτή η χαρά, μαζί με τα κουφέτα, θά την κάνει πιό γρήγορα καλά.

('Από το γαλλικό)

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ...

Καινούργιος χρόνος! Πότε πάλι; Πάει να μου φύγη το κεφάλι! 'Είμ' ένα χρόνο πιό μεγάλη; Δέ θά το πω σέ καμμιάν άλλη!

Νάχα, τουλάχιστο ψηλώση! Κοίμα! γιατί έχω μείνη... τόση! Του χρόνου, ο Θεός να δώση, Μñν τύχη κι' έχω... χαμηλώση!

Ψηλή! Τι έχασες, τι είχες! Θές για φουστάνι... δέκα πήχες. 'Ενώ έγω, για ένα φουστάνι, Καί μιιά πήχη θά με φτάνει.

Κι' αυτά, ως πού να μεγαλώσω Καί το σχολείο να τελειώσω. Τακούνι θά φορέσω τόσοσο! Να δñτε άμέσως θά ψηλώσω.

Αυτά είν' όλα παραμύθια Καί μόνο μιιά είν' η 'Αλήθεια. —Κι' ούτε το μπόι παίζει όλοο — 'Εχεις μυαλό; Αυτό είν' όλο!

ΒΕΤΑ Ε. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΥΣ ΟΝΕΙΡΟΠΑΡΜΕΝΟΥΣ

(Επίγραμμα)

Τά βλέπουμε και τα δικά σας χάλια: Τής μοίρας σας γενήκατε παιχνίδια, Προσμένετε χαρούμενα άκρογιάλια, Καί βρήκατε ένα λάκκο με σκουπίδια.

Αύγη Δάφνη

*

ΠΛΑΤ' ΣΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Βρίσκομαι ξαπλωμένη μέσα στη μικρή, έλαφριά βαρκούλα και νανουρίζομαι. Ξεχνώ κι' αυτή την ύπαρξή μου, δέν είμαι παρά ένα έλάχιστο μέρος του άπειρου. 'Απλώνω το χέρι μου και το βουτώ μέσα στην θάλασσα. Το δροσερό, γαλανό νερό γλυστρά ανάμεσα στα μισάνοικτα δάχτυλά μου. Σκύβω το κεφάλι μου και παρατηρώ τον βυθό της θάλασσας. Τα νερά άλλου είναι βαθυνάλασσα, άλλου μενεξεδιά κι' άλλου έχουν το γλυκό χρυσοπράσινο χρώμα του σμαραγδιού. 'Η θάλασσα είναι διαφανής σάν όλοκάθαρο κρύσταλλο. 'Η άμμουδιά μέσα είναι καθαρή και λεπτή, τα ύψη χαλίκια αλλάζουνε Ιριδωτά χρώματα καθώς ο ήλιος περνάει μέσα από το γαλανό πέπλο. Σάν σέ καθρέφτη βλέπω συνεφάνια ταξιδιάρικα να άχνοδιαβαίνουν. 'Ο μώλος, τα βράχια, τα άσπρα πανιά των μύλων και των καϊκιών, κι' άπ' τα πουλιά ίσκιαι πτερωών άργοσαλεύουν μέσα στον άύλο χορό του κύματος. 'Η βαρκούλα λικνίζεται κάτω από τον ήλιο. 'Ασπροι γλάροι τρυπώνουνε σίτες κουφάλες των βράχων, κι' ένα χαλίκι, πέφτοντας, ταραίζει την σιωπή των νερών.

*

•ΟΔΗΓΙΣΜΟΣ•

'Ο πόλεμος πάει πιά, τελείωσε. Το κύμα της άγριότητας έφυγε άπ' τον τόπο μας. Κι' ύστερα άπ' την σκλαβιά και την έξαθλίωση, μιιά καινούργια αύγη άνατέλλει.

Κι' ο 'Οδηγισμός ξαναγεννιέται, ξεπροβάλλει κάτω άπ' τα συντρίμια, τα έρείπια. 'Ο Φοίνικας το άθάνατο πουλί, ξεπετάγεται άπ' τη στάχτη. Το τριφύλλι μας νάτο πάλι, λάμπει ψηλά. 'Ο 'Οδηγισμός ξαναρχίζει τη δράση του με μεγαλύτερη όρημη, με περισσότερη πίστη στον προορισμό του.

Μά τί είναι λοιπόν ο 'Οδηγισμός; 'Οδηγισμός είναι ένα σύστημα, που έχει για βάση του ένα άπ' τα μεγαλύτερα Ιδανικά της άνθρωπότητας. Το Ιδανικό της άγάπης. Κι' όταν λέμε άγάπη έννοούμε πολλά. Αυτόθυσία, αλήθεια, καλωσύνη. Στόν κόσμο που ζούμε, πρέπει νάμαστε ευτυχισμένες, ευχαριστημένες. Κι' αυτό θά το καταφέρουμε δίνοντας την ευτυχία στους άλλους. Να λοιπόν τί θά πη 'Οδηγισμός.

Νά εργαζοῦμε για τους άλλους, νοιώθοντας τη χαρά της άδελφωσύνης. Νά βοηθήσουμε όσο μπορούμε, για να σκορπίσουμε νέα ζωή και χαρά γύρω

μας. Να δημιουργήσουμε έναν άλλο, καινούργιο κόσμο.

Προχωρώντας στη ζωή θά μας τύχουν πολλά χτυπήματα, θά συναντήσουμε πολλά έμπόδια. 'Ομως δέν θά δειλιάσουμε, θά τα ύπερνικήσουμε. 'Εχοντας για βάση την άγάπη θά προχωρήσουμε στο δρόμο, που είναι χαραγμένος μπρός μας. Θά προσπαθήσουμε να φανούμε χρήσιμες στην κοινωνία, αντίξες της πατρίδας μας. Θά τραβήξουμε πάντα μπρός και μ' ένα σκοπό, κάθε μέρα να γινόμαστε καλύτερες και ν' αντιμετώπιζουμε τη ζωή μ' ένα χαμόγελο.

Αφοβο Μάτι

*

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

'Η 'Αμαρυλλίς βρήκε ένα πακέτο με αύγά στο τραίμ. Τα πηγαίνει στο Γραφείο 'Απολεσθέντων 'Αντικειμένων και λέει στο Χρήστο:

— Ξέρεις; άν σ' ένα χρόνο και μιιά μέρα δέν τάχει ζητήσει κανείς, θά κάνουμε μιιά... όμελέτα ύπέροχη!

Πειραιώτισσα

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

'Αθήναι, 28 όδδς Γ' Σεπτεμβρίου την 18 'Απριλίου 1946

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Σας εύχομαι, αγαπητά μου παιδιά, μαζί με όλο μου το Σπιτικό, να γιορτάσετε το Πάσχα με ήγεια και χαρά, και παρακαλώ τον 'Αναστάνα Θεό να σας φωτίξη πάντα στο καλό, για τη δική σας ευτυχία και για την ευτυχία των δικών σας και της πατρίδας. 'Αμήν!

Παρακαλώ πολύ τους συνδρομητάς μου, όταν λήγη η συνδρομή τους, να την άνανεώνουν άμέσως, χωρίς να με ύποβάλλουν στον κόπο και στα έξοδα να τους το θυμίζω χωριστά. 'Επίσης, όταν αλλάζουν διεύθυνση, να μου το δηλώνουν, για να μñν έξακολουθώ να τους στέλνω στην παλιά το φύλλο, όποτε θ' άργούν να το λάβουν ή και δέν θά το λαβάνουν καθόλου.

'Ενας δρόμος της 'Ερμουπόλεως Σύρου— η όδδς Κυκλάδων—μετωνομάσθη, κατ' άπόφασην του Δñμ. Συμβουλίου, εις όδδν Γρηγορίου Ξενοπούλου. 'Εγινε έτσι μιιά μεγάλη τιμή στον διευθυντή μου, τον αγαπητό Φαίδωνα, που θά χαροποιήση τα Διαπλάσώπουλα και τα παλιά και τα νέα, και Ιδιαίτεως τα Συριανά.

Ναι, Πανελλήνιε Πρόθε, — σου το ένέκρινα—ο άγοραστής άποκτά όλα τα προνόμια του συνδρομητού παίρνοντας ψευδώνυμο, που πρέπει όμως να το άνανεώνει κάθε χρόνο. Χαίρω για την άπόφασή σου κι' εύχαριστώ για τα καλά λόγια. «'Οδηγό του Συνδρομητού» θά τυπώσω άργότερα, όταν, καθώς λές και σύ, «θά διορθωθούν όλα». Κι' έπειδή ο παλιός 'Οδηγός έκάνηκε και δέν έχω ούτε ένα άντίτυπο, θά μου κάρη τη χάρη όποιο παλιό Διαπλάσώπουλο έχει τυχόν 'Οδηγό, να μου τον δανείση.

Λέων της 'Ερήμου, αυτό σου ένέκρινα. Λέγω και σέ σένα όσα είπα παραπάνω στον Πανελλήνιο Πρόθε. Καί Μ. 'Αγγελίες μπορείς να δημοσιεύης τώρα, και λύσεις Πνευμ. 'Ασκήσεων να στέλνης, και γενικά να λαβαίνης μέρος σ' όλους τους Διαγωνισμούς. 'Ακόμα και για τη Σελίδα Συνεργασίας μπορείς να δοκιμάσης να μου στέλνης κομμάτια, σάν αυτά που βλέπεις να δημοσιεύω σέ κάθε φύλλο.

Εύγε, Φιντανάκι, πού είσαι τώρα και Γυμνασιούλα, και με τί λαμπρούς βαθμούς! Στα παιδιά που σου έπαινοῦν άλλα περιδικά, έπειδή έχουν περισσότερες σελίδες, μπορείς να θυμίζης το άρχαιο ρητό: «ούκ έν τώ πολλώ τό εύ». 'Αλλωστε, όχι μόνο τώρα με τα έμπόδια, αλλά και άνέκαθεν το περιοδικό μου ήταν μικρό μπροστά στα μεγάλα, αυτό όμως δέν έμπόδιζε να θεωρηθαι το καλύτερο άπ' όλα.

'Ο, μα χαιρώ πάρα πολύ, παλιό μου 'Ασπρο Κουνελάκι, πού, ύστερ' από τόσα χρόνια, «ξαναβλέπω την ύπογραφή σου κάτω από ένα γράμμα»! Τώρα λοιπόν είσαι μεγάλη, 14 χρονών, και πηγαίνεις στην 6η Γυμνασίον κι' άν φαίνεσαι πολύ μεγαλύτερη από την ήλικία σου, δέν είναι μόνο σωματικώς, αλλά και πνευματικώς. Θά είδες την έγκριση του νέου σου ψευδωνύμου. Πολύ καλά τα δυό «τραγουδία». Περιμένω κι' άλλα, κι' άλλα...

Τριπολιτσάκι, έλαβα, άνανέωσα συνδρομή σου και ψευδώνυμο, και σου έστειλα μιιά δεσίδα λυσόχαρτο. Το γράμμα σου είναι παλιό—άπό 2 Μαρτίου—έλιξω όμως να είσαι τώρα έντελώς καλά και να μου γράφης. Για το κομμάτι σου δέν θυμίζομαι—μñν ήταν πολύ έκτενές;—άλλά είτε άπερρίφθη, είτε θά δημοσιευθί, μπορείς τώρα να μου στείλεις κι' άλλο.

'Αληθινά ώρατο το γράμμα σου, Στραβοέφυλο, (και καθώς θά είδες, αυτό το ψευδώνυμο που ένέκρινα) ούτε βρήκα σίτες τρείς σελίδες την παραμικρή «άσυνταξία»! Μεγάλη για να μου γράφης; Καθόλου! Πολλές άλλες φίλες είχα κι' έχω, στην ήλικία σου και μεγαλύτερες. 'Ωστε, έμπρός! Αυτοῦμαι που δέν έχω να σου στείλω φυλλάδια, από τον τόμο του 41, γιατί κήκαν στην καταστροφή. Μόνο λίγους τόμους χρυσόδετους έχω, που τους δίνω σ' όσους παίρνουν όλη τη σειρά.

Γελαστέ 'Αντιπλοίαρχε, συγχαρητήρια που «οι διαγωνισμοί πήγαν θαυμάσια κι' έκαμες αίσως το δύσκολο ταξίδι από τη μιιά στην άλλη τάξη»! Πολύς χαιρετισμός στον πατέρα σου, τον παλιό μν φίλο, που σου μετέδωσε όλον τον ένθουσιασμό που είχε τότε για μένα. 'Ελαβα, λυσόχαρτο έστειλα κι' εύχαριστώ για όλα.

'Ηρωΐς 'Ελληνοπούλα, είμαι πολύ ευχαριστημένη από σένα. Το ίδιο θα σου και σ' από μένα, άν έφτανε μόνο η θέλησή μου για να σ' ευχαριστήσω! δυστυχώς αυτό έξαρτάται από πολλά άλλα... 'Αδύνατο νάπανθήσω έδω σ' όλες σου τις ερωτήσεις! όταν έλθης στο γραφείο μου, ρώτησε ό,τι θέλεις να σου πουν. 'Ο κ. Ε. θάθελε κι' αυτός να σε γνωρίση κι' άφού είσαι γειτόνισσα, μπορείς να τον έπισκεφθης καμμιά μέρα, στην όδδν 'Επτανήσου 38 (οικία Βαλασάκη).

Πάλι καλά, Σέρ-Νικ, που δέν έχω-

σες κι' αυτό το γράμμα σάν τὰ δυο πρώτα! Σ' εύχαριστούμε όλοι για τὸ ενδιαφέρον σου, καὶ ἰδιαίτερος ὁ 'Ανανίας, πὺν σὲ πληροφορεῖ: Τὴν ἰλαρὰ τὴν ἔβγαλε κάποτε κι' ἀπὸ τότε ἔχει... γενική ἀνοσία. Τὴν «Κυριακή» δὲν τὴν κάνει, ὅχι ἀπὸ τεμπελιά, παρὰ γιατί, μὲ τὴ σημερινή στενότητα, δὲν εἶναι δυνατό νὰ διατεθῇ ἓνα δωδεκάσέλιδο ἢ ἑστὼ δωδεκάσέλιδο γι' αὐτήν.

Μικρὰ Δογοτέχνις, Γελαστὲ Δογοτέχνη, 'Αφοβο Μάτι καὶ Πολυτεχνίτη, θὰ σὰς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδελφὰ των, δρχ. 500. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτώντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαίωματα συνδρομητοῦ, δρχ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: 'Ονειροπόλος 'Ιππότης ἄ. (Ν. Α.) 'Ξανθὸς 'Ιππότης, ἄ. (Μ. Α.).

'Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Δροσούλα κ., Θυλικὴ Ροδόπη κ. Μεγάλη κ., Βολιωτόπουλο ἄ.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Σπύρον Π. Καλατζήν** (ἔστειλα τὸ 5-8' πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὸν πατέρα σου, τὸν παλιό μου φίλο, κι' ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ τὸν κ. Ξενοπούλου) **Δὸν Κιχώτης** (ναί, αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· οἱ λύσεις δεκτὲς) τέως **'Αρκετοῦρον** (γιὰ τὸ Β' τετράμηνον τοῦ 1945 δρχ. 4.000, διὰ τὸ Α' ἑξάμηνον τοῦ 1946 δρχ. 8.000, τὸ ὅλον δρχ. 12.000 κι' εύχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων) **Νεφέλην** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 304ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ.

69. Δεξιόχειρος

Τὸ πρῶτο μου ἀριθμητικό,
Τάλλο μου ὕψος μου κοινό,
Τὸ τρίτο μου ξεφανηγτό,
Καὶ τ' ὅλο μου εύρωπαϊκό
Κράτος, μεγάλο, ἱστορικό.

'Ικαρος

70. Δογοπαικτικὸς Συλλαβόχειρος

Λύτη μου, ἂν προσπαθήσης,
Μὲ δυὸ σύμφωνα μονάχα,
Κάποια ἀρχαία θ' ἀναστήσης
'Ανασα—ἀλλὰ ποῖα τάχα;

Γκάλικ

71. Στοιχειόχειρος

Τοῦ Προίμου γιὸς τρανός·
Τὸ κεφάλι τοῦ ἀφαιρῶ,
Μὰ καὶ τὸν... ὀρθογραφῶ,
Κι' αἰφνης γίνεται Θεός.

Δὸν Κιχώτης

72. Τονόχειρος

Στὰ Βαλκάνια ἓνα κράτος
Μὰ μὲ τὸ παλὸ ὄνομά του·
Τόνο τοῦ ἀνεβάξεις μόλις,
Κι' εὐθύς γίνεται, ἐδῶ-κἀτου
Στὴν Ἑλλάδα, μικρὴ πόλις.

Νικηφόρος

73. Ψαροδόκκαλον

* * * * *

Ν° ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι

διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: στρατηγὸς 'Αθηναῖος, ἄνθος τοῦ ἄγρου, χώρα τῆς Μ. 'Ασίας, μία τῶν Δωδεκανήσων, φυτὸν ἀρωματικόν, ὀπιτικὸν ὄργανον, ἀρχαῖος βασιλεὺς, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

'Ικαρος

74. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 = 'Ομηρικὸς βασιλεὺς
2 3 7 = Αἰσθητήριον
3 4 7 5 6 7 = Εὐώδες ἄνθος
4 3 5 4 = 'Υγρὸν τοῦ σώματος
5 4 2 3 4 = Μακαρία
6 2 4 5 4 = 'Οπτασία
7 1 4 2 6 7 = 'Ιχθύς

Δὸν Κιχώτης

75. 'Αριθμητικὸν Παίγνιον

8, 9, 6, 2, 10, 10 + — — : × = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ σειρά δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενθετοῦν τ' ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησμένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Νικηφόρος

76-80. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἰουδήποτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

αἶμα, κόπος, πόθος, βοή, νωπός.

Δὸν Κιχώτης

81. 'Επιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς 'Ακροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐ-
* * * κἀστης τῶν κάτωθι λέξεων, τι-
* * * θέμενα κατὰ σειράν εἰς τὴν θέ-
* * * σιν τῶν ἑναντι ἀστερίσκων,
* * * ἀποτελοῦν 'Επιγραφὴν, τῆς
ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις: 1, 'Αρ-
χαῖος βασιλεὺς κατὰδικος τοῦ 'Α-
δου· 2, Τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ
ὄχι καθηγητῆς· 4, Προῖον ὠρισμένων
δένδρων· 5, 'Αρχ. χώρα τῆς Μικρᾶς
'Ασίας.

Γκάλικ

82. Φωνηεντόλιπον

πγ - γ - μλλ - κ - βγκ - κρμνς
(Λαϊκὴ παροιμία)

'Ικαρος

83. Γεῖφος

φτα
ὡς φτα αδ φτα Ν ἢ αλ ΤΚΝ
φτα φτα οὐ
φτα
κρέμα, Στάρ, ἴα.

'Εξερευνητῆς τῶν 'Αστρῶν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσεων τῶν φύλλων
12-13 καὶ 14-15 τοῦ 1945.

138. 'Ανανάς (ἄν, ἄν, ἄς).—139. 'Αθάμας ἀδάμας.—140. Γέλων-γελών.—141. Δανία.

142. ΠΡΙΑΜΟΣ 143. ΚΑΛΑΙΟΠΗ
ΤΑΝΑΓΡΑ (ἄλκη, Ἀίλλη, 'Ιόπη,
ΔΕΝΔΡΟΝ ὀπλή, πάλη, ἡλικία).
ΠΑΡΑΛΟΣ —144. ΛΑ-ΑΡ-ΙΣ-ΟΙ
ΣΑΜΟΥΗΛ (ΛΑ-ΙΟΣ, ΑΡ-ΙΣ).
ΣΑΛΑΜΙΣ 145. 'Εν τούτῳ νίκα
ΣΑΛΠΙΓΞ (ἐν του τόνοι, κἄ).

446. Χελιδὼν (χέλι, Δών).—147. Χρῆμα-οῖμα.—148. Σάρωμα-στρώμα.—149. Καλὸς-κάλος.—150.

ΑΡΤΕΜΙΣ 151. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ
ΣΠΑΝΕΑΣ (ὑαίνα, Τόκιον, οἰκία, κι-
ΔΑΡ ΕΙΟΣ νητόν, 'Ιόνιον, νίκη, ἦτ-
ΠΕΡΣΕΥΣ τον).—152-156. Διὰ τοῦ
ΜΑΡΤΙΟΣ Θ: πόθος, πίθος, θυ-
ΠΟΛΩΝΙΑ μός, βάθος, ἥθος.—157.
ΜΑΡΣΥΑΣ ΟΡΑΤΙΟΣ-ΜΟΡΑΒΙΑ
('ΟΜηρος, ΡΟδανός,
'ΑΡΟτρον, ΤΑΦΟΣ, 'ΙΒυκΟΣ, ΟἰστρεΟΣ,
ΣΑΒΒΑΤΟΝ).—158. Καλοκαίρι μύρισε-
ἥλιο μᾶς πλημύρισε.—159. 'Ο σώζων
ἐαυτὸν σωθῆτω (ο σ'ο, ζῶ ναι αφ, τον
σ' οθ ἦτο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται 'Αγγελία υπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κἀθε φυλλάδιον.—'Εως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρχ. 500. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 30 δρχ. ἢ λέξεις μὲ ἀπλὰ, 50 δρχ. μὲ παχέα καὶ 80 δρχ. μὲ κεφαλαία. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 200.

[B — 36]

Ασχημόπαπο, εύχαρίστως δέχομαι ἀλληλογραφία κι' ἂν θέλῃς κά-
νεις τὴν ἀρχή. **Ρὸς Μπουμπουκάκι**,
γιατὶ δὲν ἀπαντᾷς; **Στεφάνι τῆς Δευ-
τεριάς**, περιμένω, μὴ ντρέπεσαι.
'Αφοβο Μάτι

[B — 37]

Αγκάθι, τί γίνεσαι; Γιατὶ δὲν φαίνε-
σαι καθόλου στὴν κίνηση;
ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

[B — 38]

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥ-
ΛΑ!!! ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΕΣ!!!
'Ιδρύθη Σύλλογος, σκοποὺς ἔχων τὴν
διάδοσιν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, διαφά-
ρων εἰδῶν διαγωνισμοὺς κτλ. Τίτλος:
'ΟΜΙΛΟΣ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΝΕΩΝ'.

Δέχεται μέλη καὶ ἀντιπροσώπους.
Γιὰ ὁδηγίες γράψατε στὴν διεύθυνσιν,
Νικ. 'Αρτινόν, Φιλ. 'Ιωάννου 55 Βόλον.

Οἱ ἰδρυταὶ
ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[B — 39]

Προσοχή!
Θέλετε νὰ γίνετε ξεφτέρια-λύται
αἰνιγματῶν; Προμηθευθῆτε τὸ «Εγ-
χειρίδιον σταυρολέγων» μὲ τὸν πίνακα
θεῶν, ἡρώων, στρατηγῶν, βασιλέων,
ποιητῶν, φιλοσόφων, ζῶων κτλ. καὶ
ὁδηγίες διὰ σταυρολέγα. Δρχ. 500.
Διάπλασις Παίδων καὶ βιβλιοπ. 'Ελευ-
θεροδράκη, Σιδέρη, Σαλιβέρου ἢ γρά-
ψατε Κ. Κουρκιδήν, 68. Κλεομένους 2,
'Αθήναι.

[B — 40]

ΜΠΟΥΜ! 'Η 1η ἀτομικὴ βόμβα
σκάει ξεσκεπάζοντας τοὺς: Βο-
σκοπούλα=Σοφ. Μιτσιάνη, Μιρόζα=
Πέπη Πετροπούλου, 'Ερικέτα='Ερι-
κέτα Νταλμπαντιάν, Ξανθὴ 'Αμαζό-
να='Αγγελ. Βαλατσού, 'Αμερικανό-
πουλο=Γ. Καπάκος, Ταξιδιώτης=
'Αθ. Καπάκος καὶ 'Αντουανέττα=
'Αντων. Καπάκου. Σᾶς ἄρεσε;
Πανταχού Παρών, Τσούχτρα, Κου-
τορνίθι. Σᾶς κηρύσσει τὸν πόλεμον τῶν
Π. Πνευμάτων καὶ τῶν ἀποκαλύψεων.
Τρελλὸ Ναντάκι, συμμαχοῦμε;
Μίκης Ζέζας, Φαντάρος τοῦ 41